

Dubbelbloed

'Zelden zo'n openhartig verhaal gelezen over het omgaan met je afkomst.'

door Marjan Berk

Je kinderen zijn langzamerhand allemaal volwassen. Niet ongemerkt, nee. Je ziet ze door de jaren net zo hunkerend en gretig hun eigen toekomst tegemoet gaan, soms even struikelend en dan weer volle kracht vooruit, hun pad volgend zoals jijzelf deed.

Soms houd je je hart vast: hoe gaat dit aflopen? Dan weer adem je opgelucht. Weer een diploma gehaald, plotseling diep gelukkig in de liefde, of hevig teleurgesteld... in de mensheid in het algemeen of in een vriendschap in het bijzonder. Maar altijd zijn ze blij als ze langskomen om te vertellen over hun belevenissen, hoe het ze nu vergaat.

Op het ogenblik komen de vrienden en vriendinnen uit de jeugd van mijn kinderen weer op hun pad. Ze waren door het leven uit elkaars zicht gespoeld, maar daar zijn ze weer en de vriendschap wordt nieuw leven ingeblazen, opgepakt.

Zoals een vriendin van mijn dochter, Etchica Voorn. Zij heeft een boek geschreven, *Dubbelbloed*. Mijn dochter bracht het mij ogenblikkelijk: "Dit MOET je lezen moes!"

Hetgeen ik deed, en ik viel stil. Zelden zo'n openhartig verhaal gelezen over het omgaan met je afkomst. Een Surinaams-creoolse vader en een Nederlandse moeder, afkomstig uit Drenthe. Zelf een goed gelukt product uit deze samensmelting van twee totaal uiteenlopende werelden: vuurrood haar, lichte huid en prachtige groene ogen.

Maar altijd hunkeren naar kennismaken met het onbekende deel van de wereld van haar vader. En niet minder verlangend naar de Drents dialect sprekende grootmoeder, die warmte en geborgenheid vertegenwoordigt. Nog nieuwsgieriger naar die Surinaamse oma, die, toen het tot een kennismaking kwam aan het einde van haar lange leven, geen antwoord meer kon geven op al die ongestelde vragen. Die ook nooit antwoord had gegeven op de vele brieven die Etchica haar vanuit Nederland had geschreven...

“Je moet niet denken dat je beter bent omdat je wit bent!” Ik ben 10 jaar en begrijp er niets van. De pijn is scherp en snijdend als mijn oudere Surinaamse nicht zonder enige aanleiding haar naaldhak in mijn rug plant. Mijn nicht heeft haar punt gemaakt en het doet zeer!

Dubbelbloed, wat een prachtige omschrijving van de verscheurdheid die een kind voelt. “Vroeger werd ik altijd aangesproken met ‘halfbloedje’,” zegt tv-journaliste Diana Matroos. “Toen Etchica mij voor het eerst op ‘dubbelbloed’ attendeerde, voelde dat als een enorme verrijking. Afkomstig zijn uit twee culturen zie ik als pure rijkdom!”

In deze tijd van verhitte discussie over Zwarte Piet dwingt dit boek respect af voor onze landgenoten en medemensen met dubbelbloed, of ze nu uit Indonesië, Suriname, de Antillen of welke godvergeten plek ook komen. Daar hebben ze zich met elkaar gemengd, waardoor hun uiterlijk niet mee verbleekt met onze nationale meelkleur.

Bron: *AD | Algemeen Dagblad*, 6 december 2017